

A MAI
AZ UTOLSÓ
NAPOM MINT
VIOLET
LASTING

AZ
ÉKŐ
AMY EWING

Dream
válogatás

Képzeld el egy olyan világot, ahol már születésed pillanatában el van rendelve a sorsod! Ha szerencsés vagy, az Ékkőbe születesz, ahol királyok és hercegek élnek hatalmas fényűzésben. Ha nem vagy a sors kegyeltje, a Lápon, a legszegényebb negyedben tengetheted a mindennapjaidat. És bár van kiút a nyomorból, de nagy áldozatokkal jár.

Violet Lasting a Lápon született és nevelkedett. Egy nap kiderül, hogy genetikailag alkalmas rá, hogy kihordja a királyi család utódját, így esélye nyílik egy új életre. A Tó Hercegnője aukción vásárolja meg őt azért, hogy Violet hozza világra leendő gyermekét. A lány ezzel belecsöppen az Ékkő világába, de hamarosan meg kell tapasztalnia a csillogó felszín alatt rejtőző sötét igazságot: a kegyetlenség és az intrika a mindennapok része. Amikor azonban egy tiltott szerelem mindent megváltoztat, Violet belekapaszkodik egy jobb élet reményébe. A szerelméért viszont kockáztatnia kell, és vállalnia a veszélyt, amely nagyobb árat kíván tőle, mint eddig bármi.

AMY EWING egy Boston melletti kisvárosban nőtt fel, ahol édesanyja, aki könyvtárosként dolgozott, már gyerekkorában beleoltotta az olvasás iránti mély szeretetet. Amy 2000-ben költözött New Yorkba azért, hogy a New York-i Egyetemen színművészetet tanuljon, de a karrierje nem indult be. Mielőtt írni kezdett volna, éttermekben volt rendezvényszervező, és dolgozott dadusként, valamint üzletkötőként is egy borkereskedésnek.

A könyv a The Jewel-trilógia első kötete.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.amyewingbooks.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Az Ékkő provokatív cselekményével és elragadó szereplőivel arra ösztönöz, hogy az utolsó, megdöbbentő fordulatig egyetlen percre se tedd le a könyvet.”

GOODREADS

„Várakozással teli feszültséget teremt, ahogyan Violet lassan felfedezi saját képességeit, és használni kezdi a mágiát. Ebben a könyvben a varázslat mozgatja az eseményeket.”

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

„Gyönyörű paloták, hatalmas fényűzés, csodálatos ruhák és finom ételek. Egy irigylésre méltó környezet. Ám ahogy a könyv feltárja ennek a világnak az árnyoldalait, egyre inkább ráébred az olvasó, hogy itt a gazdagság semmit sem ér.”

PUBLISHERS WEEKLY

„Íme, itt van a tökéletes könyv receptje: szerelem, fondorlat, hatalom és persze váratlan események. Mindez olyan karakterekkel, akik mély benyomást tesznek rád.”

KIRKUS REVIEWS

„Kiválóan felépített világ és izgalmas leírások. Violet nagyon szerethető lány, így az olvasó minden pillanatban izgul, mi történik vele.”

BOOKLIST

AZ
ÉK KÖ
AMY EWING

— részlet —

1. fejezet

A MAI AZ UTOLSÓ NAPOM VIOLET LASTINGKÉNT.

A Láp utcái csendesek ilyen kora reggel, csak egy számár nehézkes patadobogását és a tejes üvegek csörömpölését hallani, ahogy elzötyög a tejszállító szekér. Kitakarózom, és a hálólíngemre felveszem a fürdőköntösömet. Anyámé volt, a színe sötétkék, és kikopott a könyökénél. Régebben nagy volt rám, az ujja eltakarta a kézfejemet, az alját a földön húztam, de az utóbbi években belenőttem, és most úgy áll rajtam, ahogy rajta is állt. Szeretem ezt a köntösöt. Azon kevés holmi közé tartozik, amit magammal hozhattam Déli Kapuba. Szerencsém volt, hogy ennyit is elhozhattam. A másik három átmeneti intézmény szigorúbb a személyes tárgyakat illetően, Északi Kapu például be sem engedi őket.

Az ablakomon lévő kovácsoltvas rácshoz szorítom az arcomat; kacsARINGÓS indái rózsát formáznak, mintha a szép mintával valami egészen másnak mutatnák magukat.

A Láp földútjai tompa aranyfényben ragyognak a kora reggeli napsütésben, szinte még azt is el tudnám képzelni, hogy valami királyiból készültek. A Láp az utcákról kapta a nevét: a kövezett, betonozott és aszfaltozott utcák a város gazdagabb köreit jellemzik, így a Lápnak maradt a sűrű, barna, sós és kénes szagú sár.

A gyomrom remeg az izgalomtól. Ma – négy év óta először – viszontláthatom a családomat. Anyámat, Ochre-t és a kis Hazelt, aki valószínűleg már nem is olyan kicsi! Kíváncsi vagyok, hogy egyáltalán szeretnének-e látni, nem lettem-e idegen számukra. Más lettem-e, mint aki régen voltam? Már abban sem vagyok biztos, hogy emlékszem-e, akkoriban ki voltam. És ha már meg sem ismernek?

Reszketek az aggodalomtól, miközben a nap lassan a távolban kirajzolódó, a Magányos Várost körülvevő Nagy Fal fölé kúszik. Ez a fal véd meg minket a vad óceántól, és biztonságot nyújt. Szeretem a napkeltét, még a naplementénél is jobban. Van valami izgalmas abban, ahogy a világ ezernyi színnel életre kel. Reményt keltő. Örülök, hogy ezt a mostanit is láthatom, a vörös és arany csíkokkal átszótt rózsaszín és levendulaszínű szalagokat. Eltűnődöm, vajon látok-e majd egyáltalán napkeltéket, miután megkezdem az új életemet az Ékkőben.

Néha azt kívánom, bárcsak ne helyettesnek születtem volna.

AMIKOR PATIENCE ÉRTEM JÖN, MÉG MINDIG FÜRDŐKÖNTÖS-
ben fekszem összegömbölyödve az ágyamon, és az emléke-
zetembe vésem a szobámat. Nincs benne sok, csak egy kis
ágy, egy szekrény és egy kopott fa öltözőasztal. A csellómat az
egyik sarokba állítottam. Az öltözőasztal tetején egy vázában
naponta friss virág, egy hajkefe, egy fésű, hajszalagok és egy
régi lánc, amin apám karikagyűrűje lóg. Miután az orvosok
diagnosztizáltak, és a katonák értem jöttek és elvittek, anyám
ragaszkodott hozzá, hogy vigyem magammal.

Vajon nem hiányzik anyámnak, ennyi idő után? És én?
Nem hiányzom-e neki, ahogy ő nekem? Összeszorul a tor-
kom.

Amióta négy éve idekerültem, a szobám nem sokat válto-
zott. Nincsenek képek, se tükör. Az átmeneti intézmények-
ben nem engedélyezett a tükör. Az egyetlen új tárgy a csel-
lóm, és még az sem az enyém, mivel Déli Kapu tulajdona. Ki
használja majd, ha elmegyek? Furcsa, de bármilyen lehango-
ló és személytelen is a szoba, hiányozni fog.

– Hogy viseled, kedveském? – kérdezi Patience. Mindig
így szólít minket, kedveskémnek, édesemnek, báránycám-
nak. Mintha félne a valódi nevünket kiejteni a száján. De
lehet, hogy csak nem akar hozzánk túlságosan ragaszkodni.
Hosszú ideje ő a főgondozó Déli Kapuban. Valószínűleg sok
lány lakott már ideiglenesen ebben a szobában.

– Jól vagyok – hazudom. Nincs értelme megosztanom
vele, mit érzek valójában: mintha a bőröm belülről viszket-
ne, és a bensőm legsötétebb, legmélyebben pontján egy súly
nehezedne rám.

Tetőtől talpig végigmér, és az ajkát csücsöríti. Patience
dundi teremtés, libegő barna hajába ősz csíkok vegyülnek, az

arckifejezéséből olyan könnyű olvasni, hogy mielőtt kimondaná, már kitalálom, mi lesz a következő kérdése.

– Biztos, hogy ezt akarod felvenni?

Bólintok, és a köntös puha anyagát a mutató- és a hüvelykujjam közé csippentem, aztán lesiklom az ágyról. A helyettségnek is vannak előnyei. Úgy öltözhetünk, ahogy a kedvünk tartja, azt ehetünk, amit csak akarunk, és hétvégként sokáig alhatunk. Oktatásban részesülünk, sőt jó nevelést kapunk. Friss ételt és vizet adnak, mindig van villany, és sosem kell dolgoznunk. Nem kell megismernünk a szegénységet, és a gondozók azt is a tudunkra adják, hogy többet is kapunk, amint az Ékkőbe kerülünk.

Csak szabadság nincs. Azt soha nem említik.

Patience nagy sebbel-lobbal kimegy, én pedig követem. A Déli Kapu Átmeneti Intézménye folyosóinak falát tikkával és rózsafával fedték, festmények díszítik, amik csak színpoltok, és nem ábrázolnak semmi valóságosat. Az ajtók tökéletesen egyformák, de tudom, hova megyünk. Patience csak akkor szokott ébreszteni, ha az orvoshoz kísér, vagy ha vészhelyzet van, vagy elérkezik az elszámolási nap. Rajtam kívül csak egy lány van ezen az emeleten, aki holnap aukcióra kerül. A legjobb barátnőm, Raven.

Nyitva az ajtaja, és már fel is öltözött: magas derekú, sárgásbarna nadrágot és fehér, V nyakú pulóvert visel. Nem állítom, hogy Raven csinosabb nálam, mert négy éve nem láttam magam a tükörben. De azt elmondhatom, hogy egyike a leggyönyörűbb helyetteseknek Déli Kapuban. Mindkettőnk haja fekete, de Ravenét rövidre vágták, egyenesen és fényesen áll el a fejtől, míg az enyém hullámosan omlik a hátamra. Raven bőre csodás karamellszínű, a szeme majd-

nem olyan sötét, mint a haja, mandulavágású, az arca tökéletesen ovális. Magasabb nálam, ami nem semmi. Az én bőröm elefántcsont fehér, és a színe élesen elüt a hajam színétől, és ibolyakék szememtől. Ezt tükör nélkül is tudom. Erről kaptam a nevemet.

– Nagy nap, mi? – mondja nekem Raven, és kilép mellénk a folyosóra. – Ezt vetted fel?

Elengedem a fülem mellett a kérdését. – A holnap nagyobb lesz.

– Igen, de holnap nem választhatjuk meg, mit viselünk. Vagy holnapután. Vagy utána... bármikor is. – A füle mögé simítja a haját. – Remélem, akárki vásárol is meg, hagyja, hogy nadrágot viseljek.

– Én nem reménykednék túlságosan, kedveském – mondja Patience.

Ebben egyet kell vele értenem. Az Ékkő nem olyan helynek látszik, ahol a nők nadrágot hordanak, hacsak nem szolgálók, aki a szem előtt elzárt helyeken dolgoznak. Még ha egy, a Bankban lakó kereskedőcsaládnak adnak is el minket, minden bizonnyal akkor is ruha lesz a megkívánt öltözék.

A Magányos Várost öt körre osztották, mindegyiket fal választja el a másiktól, de a Lápnak – az ipar hiánya miatt – becenevei is vannak. A Láp a külső kör, a legszegényebb negyed. Nincs iparunk, itt csak azok a munkások laknak, akik a többi körben dolgoznak. A negyedik kör a Farm, ahol az élelmet termelik. Aztán a Füst következik, ahol a gyárak vannak. A második a Bank, ahol a kereskedők üzletei találhatók. Ezután következik a belső kör, más néven az Ékkő. A város szíve. Ahol a királyi családok élnek. És ahol holnaptól Raven és én is lakunk majd.

Patience nyomában lemegyünk a széles falépcsőn. A lépcsőházba feláramlik a konyhából a friss kenyér és a fahéj illata. Eszembe jut, amikor anyám csokoládés-diós fánkot készített a születésnapomra, bár ezt a fényűzést szinte sosem engedhettük meg magunknak. Most akkor ehetek, amikor csak akarok, mégsem olyan az íze.

Elmegyünk az egyik osztályterem mellett. Nyitva az ajtó, és megtorpanok egy pillanatra, hogy figyeljem az órát. A lányok fiatalok, feltehetően tizenegy-tizenkét év körüliek. Újak még, amilyen valaha én is voltam, amikor *az átalakító mágia* még csak szavak voltak, mielőtt bárki is elmagyarázta, hogy különleges vagyok, ahogy Déli Kapuban a többi lány is, és hogy valami genetikai csavarnak köszönhetően képesek vagyunk megmenteni a királyi családokat.

A lányok az asztaloknál ülnek, mellettük kis vödör és egy-egy csinosan összehajtogatott zsebkendő. Mindegyikük előtt öt piros építőkocka egy sorban. A nagy asztalnál a gondozó jegyzetel, mögötte a palatáblán a *ZÖLD* szó. Az első átalakító mágiából, a *színből* vizsgáznak. Félig mosolygok, félig elfintorodom, amikor visszaemlékszem, hányszor végeztem el ezt a próbát. Figyelem a hozzám legközelebbi lányt, és a kezemben egy képzeletbeli kockát forgatok, mialatt ő is az élénkvörös kockát forgatja az övében.

Egyszer azért, hogy lássa, amilyen valójában. Másodszor, hogy az elméjében lássa. Harmadszor azért, hogy az akarata szerint alakítsa.

Zöld erek kúsznak a kockára, ahol az ujjai érintik, és indákként hálózzák be a vörös felületet. A lány hunyorog, ahogy összpontosít, küzd a fájdalom ellen, és ha még pár másodperccel tovább bírja, tudom, sikerrel jár. De a fájdalom győz,

a lány felkiált, elejti a kockát, a vörös elsöpri a zöldet, aztán a lány felkapja a vödröt, és véres nyálat köp bele. Az orrából vékony csíkban folyik a vér, amit a zsebkendővel töröl le.

Felsőhajtok. Az első átalakító mágia a három közül a legkönnyebb, de a lánynak csak két kockát sikerült átváltoztatnia. Hosszú nap vár rá.

– Violet! – kiált rám Raven, én pedig utána sietek.

Az ebédlő csak félig van tele, a lányok többsége órán van. Amikor Ravennel belépünk, a beszélgetés hirtelen abbamarad, leteszik a bögréket és a kanalakat, és az összes lány feláll, a jobb kezükön keresztbe teszik az ujjait, és a szívükre szorítják. Elszámolási napon így szokták az aukcióra készülők helyettesek előtt a tiszteletüket kifejezni. Én is így tettem minden évben, mégis furcsa érzés, hogy most én kapom. Elszorul a torkom, és könnyek csípi a szememet. Érzem, hogy Raven feszültté válik mellettem. A most minket üdvözlő lányok közül is sokan készülnek a holnapi aukcióra.

Leülünk a törzsasztalunkhoz az ablaknál egy sarokban. Amikor rádöbbenek, hogy nemsokára ez már nem a „mi” asztalunk lesz, az ajkamba harapok. Ez az utolsó reggelim Déli Kapuban. Holnap már a vonaton ülök.

Amint helyet foglalunk, a többiek is leülnek, és folytatódik a társalgás, ám most már csak suttogva.

– Tudom, hogy ez a tisztelet jele – mormolja Raven. – De nem tetszik, hogy most engem illet ez a kiténtető figyelem.

Egy Mercy nevű fiatal gondozó siet oda az ezüst kávéskannával.

– Sok szerencsét holnap – suttogja félénken. Nehezemre esik mosolyogni. Raven nem szól semmit. Mercy halványan elpirul. – Mit hozhatok reggelire?

– Két tükörtojást, krumplis lepényt, vajas pirítóst eperlekvárral, jól átsült, de nem égett szalonnát – sorolja fel sietve Raven a rendelését, mintha abban reménykedne, hogy tévedésre kényszerítheti Mercyt. Bizonyára így is van. Raven szereti összezavarni az embereket, kivált, amikor ideges.

Mercy csak mosolyog, és biccent. – És neked, Violet?

– Gyümölcssalátát – válaszolom. Mercy elsiet a konyhába. – Tényleg megeszed az egészet? – fordulok Ravenhez. – Úgy érzem, mintha éjjel összezsugorodott volna a gyomrom.

– Mert halálra aggódod magad – tesz szemrehányást, és két kanál cukrot rak a kávéjába. – Esküszöm, egyszer még gyomorfekélyt kapsz.

Iszom egy kortyot, és az ebédlőben ülő lányokat figyelem. Főként azokat, akik az aukcióra készülnek. Némelyik úgy fest, ahogy én érzem magam: mintha szívesen visszabújnának az ágyba, és elbújnának a takaró alatt, de a többiek izgatottan csevegnek. Sosem értettem azokat, akik elhiszik a gondozók meséjét, hogy milyen fontosak vagyunk, és hogy egy régi, nemes hagyománynak teszünk eleget. Egyszer megkérdeztem Patience-t, hogy miért nem mehetünk haza, miután megszültük a babát, és ő ezt felelte: – Mert túlságosan értékesek vagytok a királyi családok szemében. Szeretnének életetek végéig gondoskodni rólatok. Hát nem csodálatos? Olyan nagylelkűek!

Azt feleltem, inkább a családom, mint a királyi család nagylelkűsége. Patience-nek nem tetszett a válaszom.

Egy közeli asztalnál egy fiatalabb, félénknek tűnő lány hirtelen felkiált fájdalmában és meglepetésében, amikor a pohár víz jéggé változik. Elejti a poharat, ami széttörik a földön. A lány orra vérezni kezd. Gyorsan felkap egy szalvétát, és kiszalad az ebédlőből, az egyik gondozó pedig odaszalad egy személtapáttal.

– Örülök, hogy ez már nem fordul elő – jegyzi meg Raven. Amikor tanulni kezdjük az átalakító mágiákat, nehezen tudjuk irányítani őket, és a fájdalom akkor a legrosszabb, amikor nem számítunk rá. Amikor először köhögtem fel vért, azt hittem, a halálomon vagyok. De úgy egy év után abbamaradt. Most már csak ritkán vérzik az orrom.

– Emlékszel, amikor egy egész kosár epret kékre festettem? – kérdezi majdnem nevetve Raven.

Összerázkódom az emlék hatására. Eleinte mulatságos volt, de nem bírta abbahagyni: amit csak megérintett, kék lett egy egész napra. Iszonyatosan beteg lett, és az orvosok elkülönítőbe tették.

Ravenre pillantok, aki nyugodtan önt tejet a kávéjába, és azon töröm a fejem, hogy tudok majd nélküle élni.

– Megkaptad a sorszámodat? – kérdezem.

Raven bögréje oldalán koccan a kanál, a keze egy pillanatra megremeg. – Igen.

Ostoba kérdés: múlt éjjel mind megkaptuk a számunkat. De szeretném tudni Ravenét. Tudni akarom, még mennyi ideig láthatom a legjobb barátnőmet.

– És?

– 192-es. És a tiéd?

– 197-es – fújom ki a levegőt.

Raven elvigyorodik. – Úgy látszik, kapós árucikkek lettünk.

Minden aukción más-más sorszámmal ellátott helyettesek szerepelnek, akiket rangsorolnak. Az aukción felvonultatott utolsó tízet a legkiválóbb minőségnek, ennél fogva a legkivá-
natosabbnak tekintik. Idén kerül aukcióra a legtöbb helyet-
tes, összesen kétszáz.

Nem nagyon érdekel, hova rangsoroltak. Inkább élnék egy kellemes házaspárral, mint egy gazdaggal. De ez azt je-
lenti, hogy Ravennel mindvégig együtt maradunk.

Az ebédlő elcsendesül, amikor három lány lép be. Raven-
nel együtt felállunk, és a többiekkel egyszerre szalutálunk
a lányok előtt, akik holnap velünk utaznak a vonaton. Ket-
ten a csillár alatti asztalhoz lépnek, de egy törékeny, nagy kék
szemű szőke odaviharzik hozzánk.

– Jó reggelt, lányok – áradozik Lily, és lezöttyen az egyik
bársonyszékre. A kezében pletykalapot szorongat. – Nem
vagytok izgatottak? Én nagyon is! Holnap meglátjuk az Ék-
követ! El tudjátok ezt hinni?

Kedvelem Lilyt, bár túlzottan buzog benne a lelkesedés,
és az izgatott lányoknak abba a csoportjába tartozik, akiket
nem értek meg. Nem származik jó lápi családból. Az apja
verte, az anyja alkoholista volt. Jót tettek vele azzal, hogy
megállapították: alkalmas helyettesnek.

– Megtöri az egyhangúságot – mondja szárazon Raven.

– Tudom! – kiáltja Lily, aki észre sem veszi a szarkazmust.

– Hazamész ma? –kérdezem. Nem értem, hogy akarná
vizionlátni a családját.

– Patience azt mondta, hogy nem muszáj, de szeretném
látni az anyámat – válaszolja. – És azt mondta, hogy egy ka-
tona is elkísérhet, így apa nem bánthat. – Szélesen mosolyog,
a szívembe belehasít a szájalom.

– Megkaptad a sorszámodat? – kérdezem.

– Hm, igen. Ötvenhármast, mit szóltok? Kétszázból! Valószínűleg egy banki kereskedőcsaládhoz fogok kerülni. – A királyi családok a Bankon korlátozott számú, kiválasztott családoknak is megengedik, hogy évente részt vehessenek az aukción, de csak az alacsonyabbra rangsorolt helyettesekre licitálhatnak. A Banknak nincs úgy helyettesekre szüksége, mint a királyi családoknak, mert a Bankon lakó nők ki tudják hordani a gyermekeiket. Csupán státuszszimbólumként van ránk szükségük. – Milyen számot kaptatok, lányok?

– 192-öt – válaszolja Raven.

– 197-et.

– Tudtam! Tudtam, hogy mindketten kimagasló sorszámot kaptok! Hú, de irigy vagyok!

Mercy siet oda a reggelinkkel. – Jó reggelt, Lily! Sok szerencsét holnapra!

– Kösz, Mercy – ragyog rá Lily mosolya. – Ó, és kaphatnék fekete áfonyás palacsintát? És grapefruit levet? Meg szeletelt mangót?

Mercy bólint.

– Tényleg ezt veszed fel? – néz rám őszinte aggodalommal, a homlokát ráncolva Lily.

– Igen – válaszolom elkeseredve. – Pontosan ezt. Ez a kedvenc öltözékem, és mivel most lesz az utolsó alkalom, hogy magam választhatom ki, mit viseljek, én ezt választom, mert szeretem, és az enyém. Füttyülök rá, hogy nézek ki.

Raven egy falat krumplis tojás bekapásával leplezi a mosolyát, Lilyt pedig mintha egy pillanatra összezavarnám, bár hamar magához tér.

– Hallottátok? Amit a Választófejedelem feleségéről pletykálnak? – néz ránk várakozásteljesen, de Ravent jobban érdekli az étel, én meg eddig sem szenteltem különösebb figyelmet az Ékkő politikai életének. De néhány lány naprakészen lesi a pletykákat.

– Nem – válaszolom udvariasan, és felszúrok egy darab sárgadinnyét a villámra.

Lily az asztalra teszi a magazint. A Választófejedelemné fiatal arca néz vissza ránk a *Napi Ékkő* címlapjáról, alatta a főcím: VÁLASZTÓFEJEDELEM ASSZONY AZ AUCKIÓN.

– Mit szóltok? A Választófejedelem felesége a *mi* aukciónkon! – lelkesedik Lily magánkívül. Imádja a Választófejedelem asszonyt, ahogy Déli Kapuban a legtöbb lány. A története valóban szokatlan: a Bankból származik, egyáltalán nem született királyi sarj, de a Választófejedelem megpillantotta az apja egyik üzletébe tett látogatásakor, beleszeretett, és elvette feleségül. Nagyon romantikus. A családja így természetesen a királyi családokhoz tartozik, és az Ékkőben lakik. Sok lányt reménnyel tölt el, mintha a sorsuk ugyanúgy megváltozhatna, mint az övé. Én viszont azt nem értem, eleve mi rossz van abban, ha valaki egy kereskedő lányaként születik.

– Sosem hittem, hogy eljön – folytatja Lily. – Hiszen a csodás kislány csak pár hónapja született. Képzeljétek csak el! Ki is választhatja valamelyikünket, hogy a következő gyermekét kihordjuk!

A körmeimmel szeretném szétszaggatni a csipketerítőt. Úgy állítja be, mintha megtiszteltetésnek kellene ezt tekintennünk, mintha mi választottuk volna ezt a sorsot. Senki más gyermekét nem akarom a szívem alatt hordani, se a Válasz-

tófejedelem feleségéét, se másét. Nem akarom, hogy holnap eladjanak.

És Lily olyan izgatott, mintha valóban lehetőség nyílna arra, hogy a Választófejedelem asszonya licitál rá. Lily csak az ötvenharmadik.

Utálok magam azért, hogy ez jár a fejemben. Ő nem az ötvenhármas tétel, hanem Lily Deering, aki szereti a csokoládét és imád pletykálni, csipkegalléros rózsaszín ruhát hord, és hegedül. Rettenetes családból származik, de ezt sejteni sem lehet, hiszen mindenkiről van egy jó szava, akit csak ismer. Ő Lily Deering.

És holnap eladják, kifizetik az árát, és egy idegen házban, egy idegen asszony uralma alatt él majd, aki talán meg sem érti sem őt, sem a határtalan, végtelen lelkesedését, és aki esetleg nem szereti, vagy nem tudja, hogy szóljon hozzá.

És aki rákényszeríti, hogy az ő gyereke növekedjen Lily méhében, akár akarja ezt Lily, akár nem.

Hirtelen úgy elfut a harag, hogy alig bírok uralkodni magamon. Mielőtt észbe kaphatnék, már fel is ugrottam, a kezem ökölbe szorul.

– Mi az... – kezdi Lily, de meg sem hallom. Észreveszem Raven meglepett pillantását, aztán nagy léptekkel végigmegyek az asztalok között, ügyet sem vetve a többi lány lopva rám vetett, kíváncsi tekintetére, aztán kiszaladok az ebédlőből, felrohanok a lépcsőn, és bevágom a szobám ajtaját.

Megragadom apám gyűrűjét, és a hüvelykujjamra húzom, mert ez a legvastagabb ujjam, de a gyűrű még erre is nagy. Rákulcsolódnak az ujjaim a láncra.

Le-fel járkálok cellának beillő kis szobámban. El sem hiszem, hogy arra gondoltam, hiányozni fog! Hisz ez egy bör-

tön, ahol fogva tartanak, mielőtt elszállítanának, hogy emberi keltetőgép legyen egy asszony helyett, akit nem is ismerek. Összezárulnak körülöttem a falak, az öltözőasztalomnak dőlök, és mindent lesodrok róla a földre. A kefe és a fésű halkan csattannak, amikor visszapattannak a fáról, a váza összetörik, és a virágok szétrepülnek.

Nyílik az ajtó. Raven tekintete rólam a földön elé táru-
ló rendetlenségre siklik, majd vissza rám. A fejemben lüktet a vér, egész testemben reszketek. Raven odajön hozzám, és átölel. Kicsordulnak a könnyeim, az arcomon patakszanak, és átítatják a blúzát.

Sokáig egy szót sem szólunk.

– Félek – suttogom. – Rettegek, Raven.

Magához szorít, aztán kezdi felszededegetni az üvegszilánkokat. Belevörösödöm, hogy micsoda felfordulást csináltam, és lehajolva segíték neki.

Visszatesszük a váza darabkáit az öltözőasztalra, és Raven beletörli a tenyerét a nadrágjába. – Most pedig megmosdatlak – jelenti ki.

Bólintok, és kéz a kézben átmegyünk a folyosón a mosdóba. A lány is ott van, aki elejtette a jeges poharat: az orrát törölgeti egy nedves kendővel. Elállt már az orrvérzése, de finom veríték gyöngyözik a bőrén. Megriad, amikor meglát minket.

– Kifelé – parancsol rá Raven. A lány elejti a kendőt, és kisiét.

Raven fog egy tiszta kendőt, vízbe áztatja, majd bekeni levendulás szappannal.

– Ideges vagy... – kezdem, és majdnem kimondom, hogy az aukció miatt, de aztán meggondolom magam. – Hogy viszontlátod a családodat?

– Miért lennék ideges? – kérdez vissza, és megtörli az arcomat a nedves kendővel. A levendula illata megnyugtat.

– Mert öt éve nem láttad őket. – Raven régebben van itt, mint én.

Vállat von, és a szemem alatt törölgeti a bőröm. Jól ismerem, és tudom, nem érdemes feszegetni ezt a kérdést. Kiöblíti a kendőt, és fésülni kezdi a hajamat. Hevesen ver a szívem, amikor arra gondolok, mi lesz ez után a nap után.

– Nem akarok elmenni – vallom be. – Nem szeretnék aukcióra kerülni.

– Hát persze, hogy nem – válaszolja. – Nem vagy örült, mint Lily.

– Ez alávaló megjegyzés. Ne mondj ilyet!

Raven a szemét forgatja, leteszi a fésűt, és elrendezi hosszú hajamat.

– Mi lesz velünk? – kérdezem.

Megfogja az államat, és a szemembe néz. – Figyelj ide, Violet Lasting! Minden rendben lesz velünk. Okosak és erősek vagyunk. Boldogulunk majd.

Megremeg az alsó ajkam, de bölintok. Raven megenyhül, és még utoljára megigazítja a hajamat.

– Tökéletes – mondja. – És most találkozunk a családdunkkal.